

Mulighed for, at man kunde have naaet meget nærmere op til Parikurs eller maaste helt dertil. Som sagt, jeg kan selvfølgelig ikke vide noget som helst om dette. Men hvis dette Lovforslag ikke havde været Genstand for, hvad jeg maa opfatte som Afstaler, kunde det have været interessant at faa at vide, om det havde været nødvendigt at binde den danske Stat saa længe, som her er fket. Det anser jeg nemlig for en Mislighed, at man overlader et privat Selskab at afgøre Konverteringsspørgsmaalet til sin egen Fordel. Og der maa jeg ogsaa sige, at naar Forholdet virkelig er det, at dette private Selskab ikke vil være med til at optage Laanet, hvis ikke § 4 kommer med, synes jeg, at deri ligger det klareste Bevis, der overhovedet kan fremstafes paa, at dette private Konsortium venter en stadig Synken i Rentefoden, og netop derfor henholder sig til § 4, paa hvilken det tænker at skulle tjene adskilligt mere, end der kan tænkes i Medfør af § 5. Jeg kan derfor ikke sige, at jeg ser, at der er stor Fordel ved Bedtagelsen af dette Lovforslag, ud over naturligvis det Haab, som det efter visse Medlemmers Formening vækker om, at der skal komme billigere Penge, naar den almindelige Rentefod synker. Hvorvidt nu dette Haab har et solidt Grundlag, er et Spørgsmaal, som det vilde føre for vidt særlig paa dette Standpunkt af Diskussionen at indlade sig paa. Det turde jo være med dette Haab ligesom med visse Arter af Medicin, at det ligger mere i Klassen med Etiketten end i Realiteten. Men det skal jeg ikke nærmere indlade mig paa. Med Hensyn til Anvendelsen af dette Laan maa jeg rigtignok sige, at det synes mig, at hele den gamle Opposition kommer noget i Modstrid med sig selv ved at fylde flere Penge i Statskassen, end vi virkelig have Anvendelse for. Det er en Gang blevet udtalt her i Salen af et daværende Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, afdøde Tscherning, at man ikke skulde betro Regeringen en Rigsdaler mere, end der nødvendig var Brug for, thi sagde han: Gje de en Rigsdaler i Statskassen ud over, hvad der skal bruges, finde de altid et Hul at putte der i, og saa se vi den aldrig mere. Den Betragtning synes mig, kan delvis finde Anvendelse paa disse overflødige Penge, som i Medfør af denne Lov vil indgaa i Statskassen. Jeg maa derfor sige, at jeg sympatiserer adskilligt med Forslaget under Nr. 1, thi ved det Forslag vil man jo opnaa at faa de Penge, som i Virkeligheden i Djeblippet ere fornødne, og man giver sig ikke til ved Laan at fylde Statskassen uden at vide, hvortil Pengene skulle bruges. Dette

sidste forekommer mig at være en mislig Ting og at være Begyndelsen til en Gen-tagelse af den gamle Politikk, som Venstre førte i 70erne, hvor de dnygede Penge op i Statskassen i Haab om, at man skulde kunne blive enig om deres Anvendelse. De bleve da brugte til Formaal, med hvilket dette Ting intet havde at gøre. Jeg vilde derfor meget ønske, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds havde fastholdt dette Forslag, og hvis han endnu vil fastholde det, vil jeg stemme for det. Derfor har jeg optaget det. Jeg skal dernæst sige, at naar Forholdet er det, at man ikke kan blive enig om at laane det nødvendige og intet der ud over, synes jeg, at saa er det bedre at stemme for det Vædringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds, idet man derved dog opnaar at faa noget at vide om, hvortil Pengene skulle bruges, medens Folketinget i modsat Fald — saaledes stiller det sig i alt Fald for mig — stemmer for at give til Ministeriet Millioner, om hvis Anvendelse det i Djeblippet slet ikke har nogen som helst Mening. Men i det Tilfælde, at begge disse Vædringsforslag blive forkastede, forekommer det mig, at Lovforslaget, naar Staten skal binde sig for 20 Aar, ganske har tabt al Interesse. Naar jeg ikke desmindre vil stemme for det, sker det, fordi der knytter sig saa mange smukke og smaa Haab til dette Lovforslag, og fordi det er et Princip hos mig ikke at knuse noget Haab. Ud fra denne Betragtning alene stemmer jeg for Lovforslaget, thi jeg ser ikke, at der er nogen reel Betragtning, der taler for at stemme derfor og for Vædringsforslagernes Forkastelse.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil blot i Anledning af det Spørgsmaal, der er rettet til mig fra den sidste ærede Taler, til en vis Grad indrømme, at det jo er en Svagthed ved Laanet, at det er uop-sigeligt i saa lang en Arrække. Der har imidlertid ikke kunnet opnaas andre Billaar, naar man vil fastholde den fordelagtige Kurs, hvortil Laanet er affluttet og kommet i Stand. Men væsentlig af denne Grund har man ogsaa holdt den amortisable Del af Statsgælden, de resterende ca. 59 Mill. 3½ pCts Obligationer, uden for denne Transaktion, idet der ogsaa for denne Parts Bedkommende meget godt allerede nu kunde have været indgaaet en Konverteringsoverenskomst. Naar det er ufordelagtigt, at Laanet er uopsigeligt i saa lang en Arrække, opvejes det dog noget derved, at det efter den Tid naar fuldkomment i Debtors, Statskassens Magt at opfige eller